

Да създаваш хора за модел

Светлините угасват, музиката спира, ритъмът на токчетата стихва... Край на репетицията. Срещам се с онова момиче, което не възнамерява да заспи с другите в детската градина. Една „луда глава“, израснала в мътното време на прехода, когато несигурността е хвърляла жребия много пъти.

Мариета Ангелова не прави компромиси със себе си и винаги намира начин да се справя сама, когато се налага. Започва да работи още като ученичка и така успява да си купи по-скъпа кола. После я продава, за да емигрира в Испания. Красиво момиче от малък Перник, на 18г. тя се озовава в Мадрид, където отказва предложение да стане модел в агенция. Тогава ѝ се струва, че подобно занимание не може да бъде сериозна професия. Там отсяда при лелята на своя приятелка, но това не продължава дълго. Разделянето на хладилника е само част от образа на българския емигрант, с който Мариета не може да се примири.

В неспособност да се отдели в самостоятелна квартира, тя започва да търси обяви за работа като иконом. След едно успешно интервю, съдбата я отвежда на о. Тенерифе при добро семейство. Борбеността ѝ не спира дотук - още с пристигането се записва на уроци по испански, за да преодолее езиковата бариера. След 6 месеца живот там разбира, че хората се отнасят с пренебрежение към подобна професия и това я подтиква да се завърне в родината си.

Завършва социология, но след няколко преломни момента, животът ѝ потегля в посока, неочаквана дори за самата нея.

Вече над 20 години Мариета Ангелова работи като PR и възпитател на модели в „Ivet Fashion“, с което нарежда името на страната ни измежду най-спряганите по света в този бранш.

„Не ми се вярваше, че това ще стане моята професия за цял живот, но стана. Може би защото открих, че обичам тази работа. Никога няма да се откажа от моделинга, поне докато той ме иска... Да, аз върша работата си с много желание, но всъщност това е работа за млади хора и си представям, че след едни 5 или 10 години вече ще е нелепо да се занимавам с това“.

Споделя, че всеки ден от работата ѝ е вълнуващ. Особено удовлетворена е, когато разбере, че е успяла да помогне на някого да се реализира или да надгради усвоеното. През годините е работила с хиляди млади хора и помни много добре по-голямата част от тях. Вярва, че тези запознанства я обогатяват истински, не крие емоциите си и се разбира с всички - може би заради равнопоставеността, която гради в отношенията си с тях.

За Мариета е много важно как презентира себе си и материята, която преподава. За разлика от училище тук бъдещите модели проявяват по-голям интерес, защото посещават занятията доброволно.

„Възпитавам ги на много неща, които са общовалидни за професията, но и за живота, много ми се иска да помогна на тези млади хора да попълват едни пропуски, които донякъде идват от семейството, донякъде от образователната система... Ако съм помогнала на някого да промени хранителните си навици, дисциплината си, отношението си – това би било от полза във всяка професия.“

Призвана да бъде майка на много деца, признава, че не се разбира така гладко със сина си. Но пък е склонна да го разбира, имайки предвид своето поведение на неговата възраст...

„Просто винаги си казвам: Ох и аз съм била на 16, и аз съм била на 20... Слава богу, че не прави като моите глупости, нали, да пази Господ да не мухрумне, това, което на мен ми е хрумвало.(смее се) Предполагам, че младостта си има своите чудатости и странности... Не знам моите родители как са преживели доста неща, радвам се, че доста от нещата не знаят. Аз съм дете на прехода, аз съм дете на ония години, в които от много спокойния живот, изведнъж скочихме в безвремието, беззаконието, в тоталната мъгла (...) била съм в ситуации „на косъм“ многократно.“

Разликите в поколенията стават осезаеми, когато му разказва с носталгия за това как прабаба и прадядо ѝ биели масло в бучка и всичко се произвеждало вкъщи, а хляб се е купувал само за животните.

Споделя, че външният ѝ вид е бил повод за много мнения и предразсъдъци, към които тя самата не се причислява. Разбира, че съществува голям конфликт между това как хората те възприемат и кой всъщност си ти. *„Красивите жени са капризни – ти не си!“* чува веднъж от свой колега Мариета. С усмивка разказва за периода след раздялата си, когато е принудена да гледа сама цяла къща и детето си. Тогава развива неподозирани за себе си умения като шпакловане, лепене на плочки, смяна на дограма, строеж на подпорна стена...

„Не виждам нищо сложно в това – защо хората приемат, че да шпакловаш е мъжка работа? Аз опитах един път, изхвърлих два легена с гипс, след което си купих сатен гипс и на принципа проба-грешка се научих да шпакловам.“

През своя пример Мариета Ангелова приема отговорната кауза да бъде будител. Да изгражда млади хора с достойнство и чест, които да бъдат модел за подражание. Личности, които да изпълват уникалното в себе си със смисъл и благородство на модния подиум. Един ритуал, който метафорично обрисова есенцията на живота – да тръгнеш по пътеката, да гледаш право напред без да позволиш на страничните смущения да те разколебаят, да се стремиш да покажеш

най-доброто от себе си в най-важния момент и да не съжаляваш когато се обърнеш назад... И всичко това - по твоя начин.